

εκείνο που ξεκινάει με τη μαλακία περί ‘Σόρος’ και καταλήγει με σφαίρες, το θυμάστε;

Ο αντισημιτισμός ξανά στην ατζέντα

Το περασμένο Σάββατο στο Πίτσμπουργκ των Η.Π.Α. ένας ένοπλος σκότωσε έντεκα εβραίους σε μια συναγωγή την ώρα της λειτουργίας. Σε αντίθεση με το εγκληματικό προφίλ που χτίζουν επιμελώς τα δυτικά Μ.Μ.Ε., ο δράστης δεν ήταν κάποιος τρελαμένος Άραβας ή κάποιος αντικοινωνικός μαύρος, αλλά ένας λευκός Αμερικάνος, εθνικιστής και φανατικός αντισημίτης. Σε αντίθεση, λοιπόν, με όσα λέει η αστυνομία, τα κίνητρα της δολοφονίας δεν χρήζουν περαιτέρω διερεύνησης – ο ίδιος ο δράστης ομολόγησε τα κίνητρά του: «όλοι οι εβραίοι πρέπει να πεθάνουν». Επιπλέον, ο αντισημίτης δολοφόνος κατηγορούσε τους συγκεκριμένους εβραίους πως έπαιρναν έμπρακτα στάση υπέρ των μεταναστών. Όμως αυτή η δολοφονία εβραίων δεν είναι η μόνη που συνέβη στην πολιτισμένη Δύση τα τελευταία χρόνια και κάτι μας λέει ότι δεν θα είναι και η τελευταία. Τα βίαια αντισημιτικά περιστατικά πληθαίνουν σε έναν κόσμο όπου οι φασίστες, με σβάστικα ή χωρίς – από την Ουκρανία έως την Ουγγαρία και από τη Βραζιλία μέχρι την Ελλάδα – σηκώνουν κεφάλι. Συνεπώς, η εναντίωση στον αντισημιτισμό είναι πρωτεύουσα ανάγκη για κάθε σύγχρονο αντιφασισμό. Μιας και το έργο το έχουμε ξαναδεί. Κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι φασίστες της Ευρώπης, οι ναζί, με τους ανά τόπους συμμάχους τους (και στην Ελλάδα!) κινήγησαν τους εβραίους με κάθε τρόπο με αποτέλεσμα την εξόντωση έξι εκατομμυρίων ανθρώπων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους θαλάμους αερίων με μόνο κριτήριο το ότι γεννήθηκαν εβραίοι. Τα παραπάνω θα ήταν «απλά ιστορία» αν ο αντισημιτισμός είχε ηττηθεί σαν ιδεολογία το 1945 μαζί με τους ναζί σε όλη την Ευρώπη. Δεν είναι όμως αυτή η περίπτωση. Όπως υπενθύμισε το Πίτσμπουργκ, η μανία εξόντωσης καταδιώκει και τους σημερινούς εβραίους στη Διασπορά ή και το Ισραήλ. Στο τελευταίο, όντας το μόνο εβραϊκό κράτος στον πλανήτη, που προέκυψε μετά την εβραϊκή γενοκτονία, δεν αναγνωρίζεται καν το δικαίωμα του να υπάρχει, ενώ αντιμετωπίζεται συνήθως με δύο μέτρα και δυο σταθμά, αφού θεωρείται ως το ‘πιο σατανικό’ κράτος, ό,τι χειρότερο έχει περάσει από την ιστορία, αποικιοκρατικό, άπαρτχάιντ ή ακόμα και ‘ναζιστικό’!

Το Πίτσμπουργκ δεν είναι τόσο μακριά

Ακόμα χειρότερα και ο ίδιος ο φασισμός επιβιώνει, με σβάστικα ή χωρίς, 70 χρόνια μετά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο αντισημιτισμός επιβιώνει μαζί του κυρίως σαν κοσμοθεωρία που εξηγεί τα πάντα. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν είναι τίποτα περισσότερο μια απλοϊκή αντίληψη για το πώς λειτουργεί ο καπιταλιστικός κόσμος. Σύμφωνα με αυτήν, δηλαδή, κάποιος λίγοι πλούσιοι συνωμοτούν στο παρασκήνιο, σε ημιφωτισμένες αίθουσες, ελέγχοντας τον κόσμο, τα ΜΜΕ, τις τράπεζες' κι ούτω καθεξής. Πρόσωπα όπως ο ‘Σόρος’ ή οι ‘Ρότσιλντ’ πρωταγωνιστούν σε αυτές τις ‘εκδοχές’ που παρουσιάζουν τους ‘λίγους κακούς’ να ελέγχουν και να καταδυναστεύουν τις ζωές δισεκατομμυρίων. Η κυβερνητική καμπάνια εναντίον του Σόρος στην Ουγγαρία τον στοχοποιούσε πως διευκόλυne τη μετανάστευση προς τη χώρα και σε κάθε δυτική χώρα, όπως και τώρα στο Πίτσμπουργκ, υπάρχει πια μια αντίστοιχη ρητορική που συνδέει τους εβραίους με τους μετανάστες. Τόσο απλά, τόσο βολικά.

Λες και ο καπιταλισμός δεν αποτελεί ένα δίκτυο κοινωνικών σχέσεων όπου συμμετέχει και η καθημία κι ο καθένας από μας, αλλά ως ένα σύστημα του οποίου κάποιοι σατανικοί μαριονοπαίκτες «κινούν τα νήματα». Όσο περισσότερο, ωστόσο, παραιτούμαστε από την προσπάθεια κατανόησης του σημερινού κόσμου, άλλο τόσο οι θεωρίες συνωμοσίας κερδίζουν έδαφος δημιουργώντας επικίνδυνους όχλους, πρόθυμους να αποκαταστήσουν την κοινωνική τάξη. Είναι, άλλωστε, ενδεικτικό ότι τέτοιες ηλιθιότητες συζητούνται από το τελευταίο σουβλατζίδικο της χώρας στην Ελλάδα μέχρι και – όπως φάνηκε πρόσφατα με τη περίπτωση του Πάνου Καμένου – στο ίδιο το υπουργικό συμβούλιο.

Τέτοια είναι η διάδοση των αντισημιτικών αντιλήψεων σε κάθε κοινωνικό στρώμα, σε κάθε πολιτική παράταξη, κάθε γεωγραφικό μήκος και πλάτος (με πηγή διάδοσης ανέκαθεν τις χριστιανικές χώρες). Εξάλλου, το ελληνικό κράτος τις έχει χρησιμοποιήσει βολικά τα τελευταία δέκα χρόνια με αφορμή την κρίση προκειμένου να βρεθεί κάποιος «εκτός χώρας» να χρεωθεί τις συνέπειες της κρίσης. Το να χρεώσει κανείς την κρίση στους εβραίους είναι ένα χαρτί τόσο παλιό όσο η τσαρική Ρωσία και η ναζιστική Γερμανία και ένα χαρτί τόσο βολικό μιας και προτρέπει τους πάντες να αναζητούν την ευθύνη σε κάποιον «ξένο» που όμως έχει ήδη εισβάλλει 'στην κοινωνία μας'. Αυτή είναι και η ιδιαιτερότητα του αντισημιτισμού σε σχέση με κάθε άλλο ρατσισμό. Παρουσιάζει τα θύματά του ως παντοδύναμα. Για αυτό το λόγο οι κάθε είδους βλακειές που ακούγονται για τους εβραίους κουβαλάνε έναν ψευτο-επαναστατικό χαρακτήρα. Για αυτό το λόγο ο αντισημιτισμός χαρακτηριζόταν από πολύ παλιά ως «ο σοσιαλισμός των ηλιθίων». Όλα αυτά καθιστούν σήμερα τις φήμες περί των εβραίων ως τη νούμερο ένα ιδεολογία που πρέπει να διαλύσει ένα σύγχρονο αυτόνομο αντιφασιστικό κίνημα. Όχι για χάρη κάποιων νεφελώδους επανάστασης, αλλά για να μην ξανασυμβεί ό,τι συνέβη 70 χρόνια πριν.

Στην Ελλάδα, τη χώρα που αναδεικνύεται σε δημοσκοπήσεις πρώτη σε όλη την Ευρώπη σε ποσοστά αντισημιτικών αντιλήψεων, στη χώρα που απολογητές του Άουσβιτς και συνωμοσιολόγοι όπως ο Πλεύρης, έχουν καθημερινές τηλεοπτικές εκπομπές, κατεβαίνουν για δήμαρχοι και τα βρίσκουν με όλο το καθωσπρέπει πολιτικό φάσμα, στη χώρα που οι Γεωργιάδηδες αρκεί να πούνε ένα 'συγγνώμη' για να 'ξεκαρφωθούν' ως ρατσιστές, απλά και μόνο επειδή μυρίστηκαν μπίζνες στο Ισραήλ, στη χώρα που οι βεβηλώσεις συναγωγών και νεκροταφείων είναι καθημερινότητα, στη χώρα που οι νεοναζί κρατάνε ψηλά τα ποσοστά τους, με την παρουσία τους στη βουλή να 'ναι πια συνηθισμένη, στη χώρα που τα εβραϊκά κτίρια είναι περιτριγυρισμένα από αστυνομικά φυλάκια, τσιμεντένιες μπάρες και απειλητικά συνθήματα, στη χώρα που οι Βαρουφάκηδες και οι Βενιζέλοι και οι Βορίδηδες δεν το σκέφτονται καν πριν ξεστομίσουν τις αντι-εβραϊκές τους μαλακίες, σε αυτή τη χώρα κανείς και καμιά μας δεν θα έπρεπε να ξεχνά τι σημαίνει αντισημιτισμός.

Αυτή η μάχη κατά του αντισημιτισμού διεξάγεται στα μυαλά. Αλλά πρώτα είναι μια μάχη στον δρόμο, υλική. Ομάδες σαν και του λόγου μας μοίρασαν την πρώτη τους προκήρυξη ενάντια στον αντισημιτισμό στην Θεσσαλονίκη το 2005. Τη μάχη αυτή δεν πρόκειται να την αφήσουμε σήμερα ούτε στις Μ.Κ.Ο. ούτε στους φιλελέδες που και σήμερα – όπως και 70 χρόνια πριν – μιλούσαν για δικαιώματα τη στιγμή που στρώνανε τον δρόμο στους φασίστες. Αλλά ούτε και στα κράτη. Γιατί πιστεύουμε ότι το κύριο συστατικό για να οργανωθεί το μίσος κατά των εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Β' Παγκοσμίου ήταν ακριβώς αυτά τα κράτη – ο μιλιταρισμός τους, ο απδιαστικός πατριωτισμός τους, η δίωξη των μειονοτήτων τους – στοιχεία που και σήμερα διαφεύγουν κάθε κριτικής. Συνεπώς, πλην των ίδιων των εβραίων, μόνον άνθρωποι των οποίων τα συμφέροντα και η δράση δεν ταυτίζονται με τα κρατικά, μπορούν να κινητοποιηθούν με αυταπάρηση μέσα σε αυτή τη μάχη. Για εμάς είναι ένα χρέος μνήμης για τα θύματα του Ολοκαυτώματος και συμπαράστασης προς τους απογόνους τους. Είναι ένα ζήτημα αλληλεγγύης για όσους αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας απέναντι στα κρατικά συμφέροντα και τις πατρίδες. Είναι, με λίγα λόγια, μια μάχη για τον αυτόνομο αντιφασισμό!

antifa negative, 11/2018

το **antifa negative** είναι ένας αντιφασιστικός πυρήνας της Αθήνας από το 2012. Λέμε «ο εχθρός είναι εδώ», αρνούμενοι πεισματικά να κριτικάρουμε ό,τι είναι εκτός αυτής της κοινωνίας στην οποία έχουμε μεγαλώσει και στην οποία τραβάμε τα ζόρια μας. Είμαστε άνθρωποι με μπλε ταυτότητες και χωρίς, άντρες και γυναίκες, στρέιτ και ανώμαλοι, άνεργοι και εργάτες. Βρισκόμαστε σε εβδομαδιαίες συνελεύσεις, συγκροτούμε μια άποψη για αυτόν εδώ τον πολωμένο κόσμο και οργανωνόμαστε συλλογικά, χρηματοδοτώντας από την τσέπη μας τις αφίσες μας και τα έντυπα μας, μιλώντας ενάντια στον όχλο, το κράτος του και τους νεοναζί του. Για περαιτέρω επικοινωνία, στείλτε μας εδώ: acdc@espin.net